

[Poul Møller.]

at gå ned med den følge, at hr. Spies får et endnu bedre reklamepåfund for at få folk i det kommende forår og til sommer til Mallorca, hvor man kan købe smykker meget billigere, end man kan hos danske guld- og sølvsmede. Det kan ikke være rigtigt at lade dette forholdsvis beskedne erhverv bære byrden på denne måde. Man siger, det er luksusvarer. For megets vedkommende er det et kunsthåndværk, og er det nu sådan en stor luksusvarer? Er der mere luksus i den end i afghanske tæpper? Er der mere luksus i den end i malerier? (*Statsministeren*: [J. O. Krag]: Det kan vi tale om!). Ja, det kommer vi til at snakke om i udvalget, men vi har altså vor tvivl over for denne afgift.

Så har vi vor tvivl over for den sociale balance, som finansministeren omtaler, og som efter min mening snarere er udtryk for en vis slagside. Vi vil nu have beregnet, om disse tilskudsforhøjelser og kompensationsordninger ikke for mange, mange mennesker overstiger de afgifter, de skal betale. Det er jo ikke tiden for regeringen til at lave et stykke socialdemokratisk politik, nu hvor man skal skaffe 2.000 mill. kr. Det må man vente med til bedre tider. Spørgsmålet om, hvilke kompensationer der skal være for de dårligst stillede, afhænger først og fremmest af, hvordan de dårligst stillede bliver ramt. Børnetilskuddet skal forhøjes med 100 kr., og spørgsmålet om, om dette er det rigtige tal, afhænger af, om de foreslåede afgifter vil fordyre børnenes pasning, pleje og for-tæring med 100 kr. om året. Er det reklameafgiften, man venter vil fordyre det? Der bliver pristalsdækning for den. Arveafgiften, selskabsskatten, stempelafgiften, det er vel ikke dem, der fordyrer det at have børn? Spiritus-, vin- og øl- og tobaksafgifterne? Benzinafgifterne? Guld- og sølvvareafgifterne? Ja, der er dåbsgaverne, man skal af med, selvfølgelig, men alligevel. Jeg mener derfor, at bortset fra engrosomsens forhøjelse er det svært at sige, at det er specielt børnene, der bliver ramt af afgifterne. Men vi vil altså have en beregning og se på, i

hvor stor udstrækning de rammer familier med børn. Vi er villige til at give en kompensation, men vi vil ikke have, at der skal være overskud for nogen ved denne indførelse af ekstraordinære afgifter og skatter.

Vi har, som vi havde i 1962, vore betænkeligheder over for persontilskud ydet direkte kontant fra staten og ud til borgerne. Vi er rede til at forhandle om det, som ikke giver en negativ opsparingsvirkning, og som ikke belaster konkurrenceevnen. Vi anser det f. eks. for rimeligt, at statsvirksomhedernes stigende udgifter i videst mulig udstrækning ledsages af takstforhøjelser. Vi kan acceptere, at når folkepensionen skal forhøjes, så kan også folkepensionsbidraget forhøjes. Vi kan ikke acceptere måden, det er sket på, og det vil det ærede medlem hr. Asger Jensen vende tilbage til senere på dagen. Vi er rede til at se på det, der kaldes decemberafgifterne, altså hele den pulje, der hedder decemberforliget, og vi er rede til at se på stempelafgiften og på en almindelig forhøjelse af engrosafgiften.

Men vi har et forslag til, som vi ønsker realiseret under de kommende forhandlinger. Nu ved jeg godt, at den højtærede statsminister måske vil sige helledussedå eller sådan noget lignende, men ikke desto mindre er det vor alvor, at brugsforenings-skatten skal realiseres nu. Det slipper man ikke uden om, hvis man vil have os med i forliget. Så er det sagt, og så behøver vi ikke at diskutere det mere. Vi mener, at vi nu har leget ping-pong tilstrækkelig længe med denne skat. Der foreligger et enstemmig vedtaget folketingsdagsordensforslag fra 1948 om, at der skal være lighed i beskatning for private og kooperative virksomheder, og nu er vi kommet dertil, hvor der skal springes. Jeg håber derfor, at man vil respektere dette ønske fra vor side.

Vigtigst for os er det imidlertid — ud over at løse de problemer, som er direkte foreliggende, altså at stoppe hullerne i statskassen — om vi i de kommende forhandlinger vinder tilslutning til en egentlig skatte-